

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 3 september 2019 met nummer RvVb-A-1920-0025
in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0853-A

Verzoekende partijen	1. de heer Stefan GEVERS 2. de heer Gino LITAER vertegenwoordigd door advocaat Gees MEINDERT met woonplaatskeuze op het kantoor te 8500 Kortrijk, Beneluxpark 27B
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN
Tussenkommende partijen	1. het college van burgemeester en schepenen van de stad HARELBEKE vertegenwoordigd door advocaat Séverine VERMEIRE met woonplaatskeuze op het kantoor te 8500 Kortrijk, Spinnerijstraat 99/22 2. de heer Bruno BLANCKAERT vertegenwoordigd door advocaten Ludo OCKIER en Erlinde DE LANGE met woonplaatskeuze op het kantoor te 8500 Kortrijk, Beneluxpark 3

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 10 augustus 2018 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 28 juni 2018.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Harelbeke van 13 maart 2018 onontvankelijk verklaard.

De eerste tussenkommende partij heeft aan de tweede tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend onder voorwaarden voor het bouwen van een meergezinswoning met ondergrondse garages en carports na slopen van een gedeelte bestaande bebouwing op het perceel gelegen te 8530 Harelbeke, Kortrijksesteenweg 138, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie A, nummer 1124N.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De eerste tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 25 oktober 2018 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen. De voorzitter van de Raad laat de eerste tussenkommende partij met een beschikking van 8 november 2018 toe in de debatten.

De tweede tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 27 oktober 2018 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen. De voorzitter van de Raad laat de tussenkomende partij met een beschikking van 8 november 2018 toe in de debatten.

De verwerende partij dient geen antwoordnota maar wel het administratief dossier in. De tussenkomende partijen dienen een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een toelichtende nota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 20 augustus 2019.

Advocaat Merlijn DE RECHTER, *loco* advocaat Meindert GEES, voert het woord voor de verzoekende partijen.

Advocaat Séverine VERMEIRE voert het woord voor de eerste tussenkomende partij .

Advocaat Tine COTTENIE voert het woord voor de tweede tussenkomende partij

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tweede tussenkomende partij dient op 18 december 2017 bij de eerste tussenkomende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een meergezinswoning met ondergrondse garages en carports en slopen van bestaande bebouwing”* op het perceel gelegen te 8530 Harelbeke, Kortrijksesteenweg 138.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Kortrijk’, vastgesteld met koninklijk besluit van 4 november 1977, deels in woongebied, deels in natuurgebied.

Tijdens het openbaar onderzoek dient de eerste verzoekende partij een bezwaarschrift in.

De eerste tussenkomende partij verleent op 13 maart 2018 een stedenbouwkundige vergunning aan de tweede tussenkomende partij.

Tegen die beslissing tekenen de verzoekende partijen samen met andere buurtbewoners op 25 april 2018 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 30 mei 2018 om het beroep onontvankelijk te verklaren. Hij adviseert:

“ ...

2. ONTVANKELIJKHEID

Overeenkomstig artikel 4.7.21 §2 VCRO kan elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreeks of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de

vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen, beroep instellen bij de deputatie.

Op 27/04/2018 heeft advocatenkantoor PUBLIUS namens de heer en mevrouw GEVERS STEFAN - HUYGHE ANJA tegen de vergunningsbeslissing van het schepencollege beroep aangetekend bij de deputatie.

Overeenkomstig artikel 4.7.21 §3 VCRO dient het beroep op straffe van onontvankelijkheid te worden ingesteld binnen een termijn van dertig dagen die ingaat de dag na de startdatum van de aanplakking.

Het attest van aanplakking vermeldt dat de aanplakking goed zichtbaar en leesbaar vanaf de openbare weg werd aangeplakt op 20 maart 2018.

Bijgevolg moet worden besloten dat het administratief beroep laattijdig is ingediend.

Beroepsindiener wijst dat het attest van aanplakking niet strookt met de realiteit. Evenwel is het attest opgemaakt door de beëdigde ambtsdrager, in casu de gemeentesecretaris. Het attest is correct ondertekend door de gemeentesecretaris zodat het de nodige rechtskracht heeft.

Zoals gewezen door de Raad voor Vergunningsbetwistingen mag van een ambtenaar in functie worden verwacht dat hij slechts een attest onderschrijft, wanneer het naar waarheid is opgesteld. (RVVb, 19 december 2017, nr. RVVb/A/1718/0365)

Het ingediende beroep is onontvankelijk.

...

Na de hoorzitting van 12 juni 2018 verklaart de verwerende partij het beroep op 28 juni 2018 onontvankelijk. De verwerende partij beslist:

“ ...

2. ONTVANKELIJKHEID

De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar stelt in het verslag het volgende vast:

...

De raadsman van de beroeper stelt dat er sprake is van een weerlegbaar vermoeden van aanplakking en meent dit te kunnen aantonen. De bekendmaking werd aangeplakt bovenop de aanplakking van het openbaar onderzoek en dit op een afstand van meer dan 5m van de openbare weg. Een foto wordt neergelegd. Beide affiches hebben dezelfde kleur en zijn dus niet goed zichtbaar. Aansluitend wordt verwezen naar het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen dd. 19 december 2017, nr. RVVb/A/1718/0365.

De raadsman van de aanvrager meent dat de feiten die aanleiding gaven tot het arrest niet vergelijkbaar zijn met huidige situatie. Het feit dat de aanplakking correct is gebeurd, werd geattesteerd door de gemeentesecretaris. Er wordt voldaan aan de instructies die door de VCRO worden gegeven. De raadsman wijst tevens op een gebrek aan diligent optreden van de beroepers, te meer zij wel bezwaar hadden ingediend tijdens het openbaar onderzoek en het dossier hadden moeten opvolgen.

Wat het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft dient vastgesteld dat de essentie van de hierin gevoerde discussie erin bestond of het attest al dan niet was

opgemaakt op basis van een verklaring op eer. Uit het arrest kunnen geen overwegingen worden gehaald die zouden aantonen dat de aanplakking zoals deze hier werd geattesteerd, foutief zou zijn. Het arrest stelt inderdaad dat het gaat om een weerlegbaar vermoeden, doch dit werd in de feiten die aanleiding gaven tot het arrest niet aangetoond.

Er zijn weinig specifieke regels over de wijze van aanplakking van de beslissing, enkel dat deze zichtbaar moet zijn vanaf de openbare weg. Dat zowel voor de aanplakking van het openbaar onderzoek als deze van de beslissing op geel papier werd gebruikt, is niet verboden en zelfs gangbaar. Zoals ook gesteld door de raadsman van de aanvrager mag enige diligentie in hoofde van de beroepers worden verwacht. De aanplakking van het openbaar onderzoek was immers wel zichtbaar/leesbaar, de bekendmaking van de beslissing die op dezelfde plaats is aangeplakt zou dit niet zijn?

Onder toevoeging van deze overwegingen treedt de deputatie bovenstaande beoordeling zoals geformuleerd door de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar bij en maakt deze tot de hare.

...

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat de verzoeken tot tussenkomst tijdig en regelmatig zijn ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN HET ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

In het enig middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 4.7.19, §2 en 4.7.21, §3 VCRO, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet) en van het beginsel van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partijen voeren aan dat de vergunningsbeslissing van de eerste tussenkomende partij van 13 maart 2018 niet goed zichtbaar en leesbaar vanaf de openbare weg werd aangeplakt. De aanplakking gebeurde bovenop het A2-formulier van aanplakking van het openbaar onderzoek en op een kleiner formulier in A4-formaat en in dezelfde kleur, op de zijkant van de eerste aanplakking. Bovendien bevond de aanplakking zich volgens hen te ver van het openbaar domein, op de gevel van privaat domein.

De verzoekende partijen stellen dat er bovendien geen bewijs van een ononderbroken aanplakking voorligt, nu het attest van aanplakking gesteund wordt op de melding van de bouwheer op het

omgevingsloket dat de beslissing werd aangeplakt, met toevoeging van een foto. De gemeentesecretaris is zelf niet tot controle van de aanplakking overgegaan. Van de omwonenden kan niet verwacht worden dat zij zich telkens op privaat domein begeven om na te gaan of een beslissing werd genomen. Zij mochten er van uitgaan dat het aanplakingsformulier met de beslissing zou worden aangeplakt naast de aanplakking van het openbaar onderzoek.

De verzoekende partijen menen dat het attest van aanplakking slechts bewijswaarde heeft tot het tegendeel..Zij leiden hieruit af dat het attest, anders dan wat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar meent, geen bijzondere rechtskracht heeft.

De verzoekende partijen argumenteren voorts dat de bestreden beslissing niet afdoende en foutief gemotiveerd is. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat het niet verboden is de aanplakking op een geel formulier uit te voeren, stellen de verzoekende partijen dat *in casu* de aanplakking gebeurde op het A2-formulier van het openbaar onderzoek zelf maar dan in A4-formaat, in dezelfde kleur en in een hoekje. Daarnaast kan van de bezwaarindieners redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat zij een van uitzicht gelijkaardige affiche telkens van naderbij op privaat domein gaan bekijken om hierop een nieuwe affiche te ontwaren. In de bestreden beslissing wordt er ten onrechte van uitgegaan dat een aanplakking op dezelfde locatie als deze van het openbaar onderzoek automatisch zichtbaar is. Van de overige aanpalenden kan niet verwacht worden dat zij net als de eerste verzoekende partij bij toeval een gele aanplakking zien en het privaat domein betreden om deze nader te bekijken.

Tot slot stellen de verzoekende partijen vast dat de verwerende partij het standpunt van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar zonder eigen motivering bijtreedt terwijl zij er eerder op gewezen hadden dat dit standpunt foutief is.

De verzoekende partijen verwijzen nog naar hun beroepschrift en hun repliek op het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar waarin erop gewezen werd dat de aanplakking zich, op privaat terrein, op vijf meter van de openbare weg bevindt, en dat het privaat domein gelegen tussen het raam waarop de aanplakking werd aangebracht en de openbare weg, gebruikt wordt als parking, waarbij zich een drietal wagens kunnen stallen voor het raam. De verzoekende partijen voegen ter staving enkele foto's toe waaruit moet blijken dat de gele affiche, mede door de geparkeerde wagens voor de voorgevel waarop deze uithangt, amper waarneembaar is.

2.

De eerste tussenkomende partij verwijst in haar uiteenzetting naar het attest van aanplakking waaruit duidelijk blijkt dat de aanplakking correct is verricht.

Zij wijst vervolgens op de bewijslast van de derde belanghebbende die de regelmatigheid van de aanplakking betwist en op de bewijswaarde van het attest van aanplakking. Indien het attest werd ondertekend door de gemeentesecretaris en de startdatum van de aanplakking vermeldt, bezit het de nodige bewijskracht en kan de onwettigheid ervan enkel worden aangetoond met een procedure tot valsheid in geschrifte. In dit licht kunnen de beweringen van de verzoekende partijen in hun beroepschrift niet aantonen dat de aanplakking van 20 maart 2018 tot 18 april 2018 niet correct werd uitgevoerd. De eerste tussenkomende partij wijst er bovendien op dat in de regelgeving nergens wordt opgelegd dat de aanplakking binnen een afstand van vijf meter van het openbaar domein moet gebeuren. De aanplakking moet enkel zichtbaar en leesbaar te zijn vanaf de openbare weg, wat de gemeentesecretaris met een attest van 26 maart 2018 heeft vastgesteld.

De eerste tussenkomende partij wijst er bovendien op dat de raadsman van de verzoekende partijen met een aangetekende brief van 21 maart 2018 op de hoogte werd gesteld van de vergunningsbeslissing. De verzoekende partijen kunnen niet voorhouden onwetend te zijn, gelet

op het feit dat één van de verzoekende partijen een bezwaarschrift heeft ingediend in het kader van het openbaar onderzoek. Zij hadden alle mogelijkheden om bezwaren te uiten en beroep aan te tekenen, maar hebben deze niet tijdig benut.

3.

De tweede tussenkomende partij voegt nog toe dat de beoordeling of een aanplakking voldoende zichtbaar en leesbaar is vanop de openbare weg een feitenkwestie betreft, en dat de Raad niet bevoegd is om de feitelijke beoordeling van de verwerende partij opnieuw te doen.

De tweede tussenkomende partij betoogt verder dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de aanplakking gebrekkig was. Uit de foto's van de verzoekende partijen blijkt duidelijk de aanwezigheid van een gele affiche aan het raam. Daarbij stelt de tweede tussenkomende partij dat het feit dat er enkele meters afstand zijn ten aanzien van de openbare weg, een correcte aanplakking niet in de weg staat. Daarnaast worden de beweringen van de verzoekende partijen tegengesproken door het attest van aanplakking dat een bijzondere bewijswaarde heeft, zoals de Raad herhaaldelijk benadrukt heeft. De tweede tussenkomende partij treedt het standpunt van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar inzake de rechtskracht van het attest bij, te meer daar de verzoekende partijen geen valsheid in geschrifte aanvoeren.

Vervolgens stelt de tweede tussenkomende partij, onder verwijzing naar artikel 4.7.19, §2 VCRO, dat de vraag of de gemeentesecretaris ter plaatse is geweest niet relevant is, omdat deze bepaling geen concrete vormvereisten in dit verband oplegt.

De tweede tussenkomende partij merkt op dat de aanplakking op de achtergrond van een grotere affiche met A2-formaat met dezelfde opvallende gele kleur de aanplakking nog duidelijker en opvallender maakt dan strikt genomen vereist. Daarnaast werd de tweede verzoekende partij, als aanpalende buur, met een aangetekend schrijven in kennis gesteld van het openbaar onderzoek. De eerste verzoekende partij heeft bovendien bezwaar ingediend tijdens het openbaar onderzoek. Bijgevolg kunnen beide verzoekende partijen niet betwisten dat zij in een vroeg stadium op de hoogte waren van de lopende vergunningsprocedure, en konden zij er van uitgaan dat op relatief korte termijn een beslissing zou volgen. Zij dienden aldus de nodige waakzaamheid aan de dag te leggen bij de verdere opvolging van deze procedure. Ook de tweede tussenkomende partij merkt op dat de raadsman van de verzoekende partijen door de stadsdiensten zelf aangetekend op de hoogte was gebracht van de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen.

Tot slot meent de tweede tussenkomende partij dat de verzoekende partijen niet aantonen dat er geen ononderbroken aanplakking gedurende dertig dagen zou geweest zijn. De foto's van de verzoekende partijen zijn niet gedateerd, en tonen bovendien aan dat de aanplakking frontaal zichtbaar blijft, ook indien er voor het raam wagens geparkeerd staan. Geen enkele regelgeving legt op dat een aanplakking zijdelings zichtbaar dient te zijn.

4.

De verzoekende partijen stellen in hun wederantwoordnota dat de aangetekende zending van de vergunningsbeslissing aan hun raadsman geen termijn doet ingaan. Bovendien kreeg de tweede verzoekende partij geen aangetekende brief zodat zij hiervan geen weet kon hebben, te meer daar zij op het ogenblik van de verzending van de betrokken aangetekende brief nog geen raadsman had. Het feit dat de tweede verzoekende partij geen bezwaar heeft ingediend, wijst er nog op dat de aanplakking niet voldoende zichtbaar was vanaf de openbare weg.

Vervolgens stellen de verzoekende partijen dat zij geen nuttige reden hadden om een procedure tot valsheid in geschrifte te voeren, bij gebrek aan bedrieglijk opzet in hoofde van de

gemeentesecretaris. Wel menen zij dat de gemeentesecretaris op grond van foutieve gegevens tot de verkeerde vaststellingen is gekomen. De verklaring van de aanvrager aan de gemeentediensten inzake de bekendmaking van de vergunningsbeslissing, waarop de gemeentesecretaris steunt, strookt niet met de realiteit. De gemeentesecretaris kon daarenboven niet tot de bevinding komen dat de aanplakking goed zichtbaar en leesbaar was gezien dit gesteund werd op een foto die van op één meter afstand werd genomen.

Daarnaast stellen de verzoekende partijen dat niet redelijk kan gesteld worden dat een A4-document leesbaar zou zijn op meer dan vijf meter. De verzoekende partijen stellen vast dat de tweede tussenkomende partij niet betwist dat de aanplakking in A4-formaat onzichtbaar is wanneer deze achter de geparkeerde auto's is gesitueerd. Het feit dat nergens wordt bepaald dat de aanplakking van opzij zichtbaar moet zijn, doet geen afbreuk aan de vereiste dat deze zichtbaar én leesbaar moet zijn vanop de openbare weg.

Voorts stellen de verzoekende partijen dat een controle ter plaatse door de gemeentesecretaris duidelijkheid had kunnen brengen, en menen zij dat de prejudiciële vraag relevant kan zijn voor de oplossing van onderhavig geschil. Immers steekt in het gemeentelijke dossier slechts één foto waaruit de leesbare en zichtbare aanplakking moet blijken, en tonen zij van hun kant aan de hand van verschillende foto's wel aan dat hiervan geen sprake is.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen zijn belanghebbende derden voor wie de administratieve beroepstermijn, overeenkomstig artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO, begint te lopen vanaf de dag na de startdatum van de aanplakking.

Artikel 4.7.19, §2 VCRO in de toepasselijke versie bepaalt het volgende:

“Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, §2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.”

Uit deze bepaling volgt dat de aanplakking moet gebeuren “op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft”. De Vlaamse regering heeft geen aanvullende inhoudelijke of vormelijke vereisten opgelegd waaraan de aanplakking, bedoeld in artikel 4.7.19, §2 VCRO, moet voldoen.

Redelijkerwijze kan aangenomen worden dat de aanplakking zichtbaar en leesbaar moet zijn vanaf de openbare weg.

De in artikel 4.7.21, §3 VCRO vermelde termijn van 30 dagen om administratief beroep in te stellen is een vervaltermijn. De vereisten die artikel 4.7.19, §2 stelt, moeten geïnterpreteerd worden in het licht van het feit dat de keuze voor een aanplakking, als start voor de berekening van de beroepstermijn voor belanghebbende derden, ingegeven is door het principe om zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen aan de aanvrager.

Wanneer de verzoekende partijen, als belanghebbende derden, de (regelmatige) aanplakking betwisten, en daarmee dus ook de startdatum van hun beroepstermijn, dragen ze in beginsel de bewijslast. Ze moeten aantonen dan wel aannemelijk maken dat de aanplakking door de aanvrager niet gebeurde overeenkomstig artikel 4.7.19, §2 VCRO. Ze moeten daarbij concrete elementen aanvoeren die wijzen op het ontbreken van een (regelmatige) aanplakking of wijzen op een onregelmatig attest van aanplakking. De loutere bewering dat er geen sprake was van een (regelmatige) aanplakking, volstaat niet. De memorie van toelichting stelt terzake: *“De bewijslast om aan te tonen dat de aanvrager aan zijn aanplakkingsplicht heeft verzaakt, berust bij de persoon die het beroep instelt. Meestal zal dat gebeuren aan de hand van middelen die een vrije bewijswaarde hebben en die dus door de deputatie moeten worden gewaardeerd, het gaat dan bvb. om getuigenverklaringen of aanwijzingen waaruit een feitelijk vermoeden kan worden afgeleid.”* (Parl. St. VI. Parl., 2008-2009, stuk 2011/1, p. 188, nr. 577).

Het Grondwettelijk Hof heeft in een arrest van 27 januari 2011 (nr. 8/2011) overwogen dat een aanplakking een geschikte vorm van bekendmaking van een vergunningsbeslissing is, mede omwille van het feit dat de gemeentelijke overheid dient te waken en te attesteren over de aanplakking.

Het attest van aanplakking vormt een belangrijk bewijsmiddel om de datum van aanplakking aan te tonen, maar deze datum kan ook aangetoond of betwist worden met andere bewijsmiddelen, die moeten geëvalueerd worden.

3.

De vraag of de aanplakking op regelmatige wijze is gebeurd op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft en voldoende zichtbaar en leesbaar was vanaf de openbare weg, betreft in belangrijke mate een feitelijke aangelegenheid.

De verwerende partij moet zich bij het onderzoek naar de tijdigheid van het door een belanghebbende derde ingediende administratief beroep baseren op de documenten inzake aanplakking die in het gemeentelijk dossier aanwezig zijn en op basis van objectief verifieerbare stukken en argumenten die eventueel worden aangebracht door de beroepsindiener en de aanvrager. Ze zal bovendien haar beslissing moeten nemen op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en dus diens visie in haar beoordeling moeten betrekken.

De verwerende partij dient de tijdigheid te beoordelen op basis van de argumenten en stukken door de partijen bijgebracht, minstens dient zij zelf de stukken in het dossier te controleren.

De Raad kan zich ter zake niet in de plaats stellen van de verwerende partij. Hij is wel bevoegd na te gaan of de verwerende partij op correcte wijze de feitelijke gegevens beoordeeld heeft en daar in rechte gevolgen heeft aan verbonden die niet kennelijk onredelijk zijn.

5.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij voor haar beslissing de argumenten van de verzoekende partijen, zoals uiteengezet in hun beroepschrift en replieknota op het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, in aanmerking heeft genomen, evenals de repliek

hierop van de tweede tussenkomende partij, de feitelijke omstandigheden van de aanplakking zelf en het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. De aanplakking is volgens de verwerende partij correct verlopen en werd ook zo geattesteerd door de gemeentesecretaris.

Uit een e-mailbericht van 23 april 2018 van de gemeentediensten blijkt dat het attest van aanplakking werd opgemaakt op basis van de verklaring van de tweede tussenkomende partij en op een foto van aanplakking. Er wordt geattesteerd dat de bekendmaking van de beslissing over de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning op 20 maart 2018 werd aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde is niet verplicht om ter plekke de aanplakking te controleren. Hij kan in principe ook aan de hand van de bij de verklaring van de aanvrager gevoegde foto's verifiëren of de mededeling dat de bestreden vergunning werd verleend duidelijk zichtbaar en leesbaar werd aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. Artikel 4.7.19, §2, lid 2 VCRO verbindt immers geen concrete vormvereisten aan de plicht van de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde om erover te waken dat tijdig en regelmatig tot aanplakking wordt overgegaan. Hierbij is het evenwel minstens vereist dat de door de aanvrager bij haar verklaring op een bijgebrachte foto's een duidelijk beeld geven van de conforme wijze waarop de mededeling is aangeplakt.

De verwerende partij verwijst ook terecht naar enige diligentie die van de verzoekende partijen mag worden verwacht, gezien de eerdere bekendmaking van het openbaar onderzoek op dezelfde locatie als de aanplakking van de vergunningsbeslissing gebeurde en gezien deze bekendmaking, gelet op het door de eerste verzoekende partij ingediende bezwaar, wel zichtbaar en leesbaar was.

Uit de foto's van de aanplakking in het administratief dossier, onder meer deze toegevoegd in het beroepschrift, blijkt dat de bekendmaking werd aangeplakt op het grote raam in de voorgevel van het gebouw, op ooghoogte en met de tekst gericht naar de openbare weg. Dat deze aanplakking is gebeurd op enkele meters van de openbare weg en in een kleiner formaat werd afgedrukt en aangebracht in een hoek op de gele affiche van bekendmaking van het openbaar onderzoek met groter formaat maakt deze aanplakking niet onzichtbaar vanaf de openbare weg. Uit de foto's blijkt integendeel dat de gele affiche vanaf de openbare weg wel degelijk zichtbaar is.

In casu betwisten de verzoekende partijen niet dat de eerste verzoekende partij een bezwaar heeft ingediend naar aanleiding van de bekendmaking van het openbaar onderzoek op dezelfde locatie, waardoor van haar verwacht kan worden dat zij een beslissing over deze aanvraag afwacht en de bekendmaking ervan op deze locatie opvolgt. De verzoekende partijen overtuigen evenmin wanneer zij stellen dat de gele affiche in de voorruit van het gebouw niet duidelijk zichtbaar is vanaf de openbare weg. De omstandigheid dat de aanplakking zich op het privaat domein bevindt en, zoals nu bijkomend wordt aangevoerd in het verzoekschrift, er mogelijkheid is om drie wagens voor de voorruit te stallen, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Immers kan uit de foto's en het ingediende bezwaar tijdens het openbaar onderzoek opgemaakt worden dat de gele affiche nog steeds in grote mate zichtbaar en te bezichtigen blijft.

De beweringen van de verzoekende partijen inzake de ontstentenis van controle van de aanplakking die de opmaak van het attest van aanplakking voorafgaat, inzake de aanplakking op kleiner formaat en in dezelfde gele kleur op de affiche van de bekendmaking van het openbaar onderzoek en op bepaalde afstand van de openbare weg, kunnen niet overtuigen. De verzoekende partijen brengen geen elementen aan op basis waarvan twijfel kan rijzen of de betreffende mededeling gedurende een periode van dertig dagen duidelijk zichtbaar en leesbaar werd aangeplakt.

Waar de verzoekende partijen tot slot menen dat de verwerende partij niet afdoende verduidelijkt waarom zij het standpunt van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar inzake de bewijswaarde van het attest volgt, moet enerzijds vastgesteld worden dat de attesten van aanplakking, afkomstig van een bevoegd ambtenaar zoals *in casu*, bijzondere bewijskracht hebben, en dat er geen valsheid in geschrifte door de verzoekende partijen wordt aangevoerd, laat staan aangetoond. Anderzijds stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat zij onder toevoeging van de voorgaande overwegingen de beoordeling van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar bijtreedt. Bijgevolg steunt zij zich niet zonder meer op het standpunt van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar maar neemt zij hierbij haar eigen onderzoek in aanmerking van de stukken en gegevens van het dossier, mede bijgebracht door de partijen. Hieruit blijkt afdoende op welke gronden de verwerende partij zich kan aansluiten bij het standpunt van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

Op basis van het attest van aanplakking van de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar van 26 maart 2018 en op grond van de foto's van de aanplakking beschikbaar in het dossier, is de Raad van oordeel dat de verwerende partij niet onjuist of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de aanplakking op 20 maart 2018 van de bekendmaking van de vergunningsbeslissing van 13 maart 2018 regelmatig is gebeurd, minstens maken de verzoekende partijen, die terzake de bewijslast dragen, zulks niet aannemelijk. Zij zijn bovendien naaste burens van het aanvraagpand, zodat hun argumentatie geloofwaardigheid mist. De termijn om administratief beroep in te stellen is overeenkomstig artikel 4.7.21, §3 VCRO ingegaan op 21 maart 2018.

Bijgevolg moet worden besloten dat het administratieve beroep van de verzoekende partijen, ingediend met een aangetekend schrijven van 25 april 2018, laattijdig is.

Gezien de verzoekende partijen niet overtuigen dat de aanplakking niet ononderbroken zichtbaar en leesbaar was vanop de openbare weg, is de vraag naar de noodzaak van een daadwerkelijke controle ter plaatse door de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde van deze conforme aanplakking niet relevant. De voorgestelde prejudiciële vraag is niet dienstig voor de oplossing van het geschil.

Het middel wordt verworpen.

VII. KOSTEN

1.

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

2.

De eerste tussenkomende partij verzoekt de kosten van het geding, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

De Raad oordeelt dat het passend voorkomt om het rolrecht van de eerste tussenkomende partij niet ten laste van de verzoekende partijen te leggen, aangezien de tussenkomende partijen zelf beslissen om al dan niet tussen te komen in een procedure. De Raad is van oordeel dat de (vrijwillige) tussenkomst van de tussenkomende partijen de inzet van de procedure niet mag verzwaren voor de verzoekende partijen noch voor de verwerende partij, zodat de tussenkomende partijen de kosten van hun tussenkomst zelf dienen te dragen.

Wat het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding betreft, bepaalt artikel 21, §7, zesde lid DBRC-decreet uitdrukkelijk dat een tussenkomende partij niet kan worden gehouden tot de betaling van een rechtsplegingsvergoeding en die vergoeding evenmin kan genieten. Op het verzoek van de eerste tussenkomende partij om de kosten, bestaande uit het rolrecht en een rechtsplegingsvergoeding, ten laste van de verzoekende partijen te leggen, kan bijgevolg niet worden ingegaan.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen van de stad HARELBEKE is ontvankelijk.
2. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Bruno BLANCKAERT is ontvankelijk.
3. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
4. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partijen, bepaald op 400 euro, ten laste van de verzoekende partijen.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 200 euro, ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor 100 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 3 september 2019 door de achtste kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Margot DEPRAETERE

Marc VAN ASCH